

relativizoval tvrzení, která se mu zdála příliš jednoznačná, vnášel do diskusí neotřelé nápady. Přináší zajímavé postřehy a rady mladším kolegům, kteří s ním rádi konzultují neobvyklé případy, jak z klinické, tak soudně znalecké praxe. V mimopracovní sféře je Vladimír Hort duchaplný společník, kterému je vlastní jemný, někdy až štiplavý, sarkastický humor.

Vážený pane docente, milý Vladimíre, přejeme Ti jménem všech spolupracovníků a přátel do dalších let hodně zdraví a štěstí a přetrvávajícího zájmu o vše v té obdivuhodné míře, jaká Ti byla dopřána doposud.

*prof. MUDr. Michal Hrdlička, CSc.
doc. PhDr. Jana Kocourková*

ZEMŘELA MUDR. ZDEŇKA DRLÍKOVÁ, VÝZNAMNÁ PRŮKOPNICE MODERNÍ ČESKÉ ÚSTAVNÍ PSYCHIATRIE

(11. 9. 1947 – 18. 7. 2020)

Ve věku nedožitých 73 let nás po krátké těžké nemoci opustila MUDr. Zdeňka Drlíková, ředitelka Psychiatrické nemocnice v Jihlavě.

Paní ředitelka se narodila v poválečných letech v Jihlavě a tomuto městu zůstala věrná celý svůj život. V letech 1961–1965 vystudovala gymnázium, dalších šest let strávila studiem medicíny na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kde v roce 1971 promovala. Ve stejném roce v létě začala pracovat v Psychiatrické nemocnici (do roku 2013 název „léčebna“) v Jihlavě, kde pak strávila celý svůj profesionální život. Svě dvě atestace z psychiatrie (1978, 1983) v roce 1989 doplnila funkčním kurzem organizace a řízení zdravotnictví. Primářkou se stala v roce 1988, záhy poté v roce 1990 ředitelkou léčebny a v této funkci neúnavně pracovala až do své smrti. Jako ředitelka funkčně „přežila“ 20 svých nadřízených – ministrů zdravotnictví Československa a České republiky.

Z odborných úspěchů je možno uvést její šestileté předsednictví Čestné radě Okresního sdružení ČLK v Jihlavě, dlouholeté členství ve výboru Společnosti pro biologickou psychiatrii s udělením čestného členství v této odborné společnosti v roce 2013 a v neposlední řadě její činnost v Psychiatrické společnosti ČLS JEP, kdy v roce 2008 obdržela Vyznamenání za zásluhy o rozvoj české psychiatrie a poté v roce 2010 se stala čestnou členkou PS ČLS JEP. Přitom neopomíjela ani veřejný život ve svém městě, v letech 2006–2010 byla členkou Zastupitelstva města Jihlavy.

Zdeňka Drlíková byla rozvedená, měla syna a dceru a průběžně narůstající počet vnoučat.

Pracovníci Psychiatrické nemocnice Jihlava se připojují touto krátkou vzpomínkou:

„Opustila nás obdivuhodná, výjimečná žena, žena s velkým Ž. Vitální, energická, vtipná, plná nápadů. Bojovnice, která se nebála postavit nepříjemným situacím, nic pro ni nebyl nespelnitelný úkol. Svou práci milovala a vždycky měla na mysli na prvním místě prospěch pacientů. Starala

se však pečlivě i o nás, zaměstnance. Zajímala se o naše radosti i starosti, úspěchy i neúspěchy, ať už byly pracovní, nebo osobní. Uměla naslouchat a vždycky byla ochotná pomoci. Dokázala stmelit kolektiv a nakazit nás svou nevyčerpatelnou kreativitou, optimismem a pozitivním přístupem k životu. Její kulturně společenské akce jako „MASH“, tvorba originálních novoročních PF nebo poutavá vyprávění o cestách po celém světě byla nezapomenutelná. Měla ráda architekturu a byla hrdá na naši nemocnici, postavenou ve funkcionalistickém stylu. Při svém smyslu pro detail a barvy usilovala, aby historické budovy léčebny byly citlivě rekonstruovány a aby byla věnována patřičná péče i krásnému parku, vytvářejícímu nenahraditelnou atmosféru klidu a pohody. Díky úctyhodné péči a pracovitosti se paní ředitelce podařilo vybudovat, jak ráda říkala, „ústav“, jehož jméno se dostalo do povědomí odborné veřejnosti

i pacientů z celé republiky jako moderní lůžkové psychiatrické pracoviště, poskytující kvalitní a komplexní léčebnou péči. Nezměrná energie a vitalita paní ředitelky v nás vzbuzovala dojem, že je nezníčitelná a nesmrtelná. Její odchod nás zaskočil. Byl tak rychlý, jako celý její život.“

Za Společnost pro biologickou psychiatrii je možno uvést následující:

Zdeňka Drlíková od roku 2000 do současnosti byla organizátorkou pravidelných symposií biologické psychiatrie v jihlavské léčebně, kde vždy působila jako perfektní dirigentka svého sešraného týmu. I v sedmém decenniu svého života se účastnila dobrodružných cest po světě – putovala Afrikou po stopách Emila Holuba, prodírala se jihoamerickou džunglí, aby na vlastní oči spatřila mohutné pralesní dravce – ptáky harpyje – a naposledy v prosinci roku 2019 pěšky vystoupila do himálájského kláštera v nadmořské výšce 3 500 metrů v Bhútánu. O svých putováních pak poutavě vyprávěla na akcích biologické psychiatrie v Jihlavě i Luhačovicích.

Po lidské stránce byla Zdeňka příkladem nezdolné životní energie v oblasti profesionální i osobní, současně však zůstávala střízlivým realistou, adekvátně hodnotícím schopnosti své i ostatních. Měla povahu vojevůdce, byla „Napoleon v sukničích“. Vždy vládla pevnou, avšak současně mateřsky citlivou rukou.

Nakonec osobní dovětek prof. Hosáka: V nekrolozích bývá zvykem psát o zemřelých pouze pozitivně, vyzdvihovat jejich úspěchy a přehlížet případná pochybení. Já si však dovoluji uvést jednu věc, kdy jsem se Zdeňkou Drlíkovou dlouhodobě a zásadně neshodl: Zdeňka při odborných manažerských diskusích, s přehledem vojevůdce na bitevním poli, kdy vlastní vojska sice vítězí, avšak současně dochází ke ztrátám, s oblibou prohlášovala: „Každý je nahraditelný.“ V tom ale pravdu neměla – právě ona nahraditelná není a bude nám chybět.

*prof. MUDr. Ladislav Hosák, Ph.D.
prim. MUDr. Dagmar Dvořáková
e-mail: Hosak@lfhk.cuni.cz*

MUDR. ZDEŇKA DRLÍKOVÁ – VZPOMÍNKA KOLEGY Z PRAHY

Zdena Drlíkovou jsem poznal před více než 40 lety jako ženu charismatickou, manažersky kompetentní, rozhodnou, plně se zajímající o osudy psychiatricky nemocných, organizující jak systém péče, tak různá odborná setkání. Zachovávala si zdravý „selský“ rozum a nepodléhala různým módním vlnám. Velmi rád jsem se s ní setkával a čerpal z jejich bohatých klinických, ale i životních zkušeností. Přitom vždy, když přijela k nám na kliniku na Karlově, hovořila o nás jako o Olympu české psychiatrie. Byla také velmi společenská. Pamatuji si na ni, jak na tradiční psychiatrické konferenci v Jeseníku jako jediná žena vystupovala v atraktivních divadelních hrách J. Janatky ve společnosti bratrů Zemků, prof. Študenta či doc. Bašteckého. Velmi ráda cestovala a měl jsem to potěšení s ní zažít řadu nezapomenutelných příhod, ve kterých vystupovala vždy jako energická, praktická žena. Např. v Peru zorganizovala nákup spodního prádla nešťastnému docentovi z Prahy, kterému nedorazila osobní zavazadla. V uličkách Istanbulu poté, co se nám ztratil náš vojenský průvodce, prohlásila: „Nevadí, přebí-

ráš velení,“ a svůj úkol perfektně splnila. Zdena si vždy užívala života, práce ji bavila, ráda byla mezi lidmi, osobnostně byla předurčena k vedoucím rolím. V psychiatrické obci byla všeobecně uznávána jako jeden z čelných představitelů našeho oboru. Jistě po právu se stala v roce 2008 čestnou členkou České psychiatrické společnosti. Nedovedu si představit, že by ji cokoliv mohlo v jejich aktivitách zastavit.

Zdeno, moc děkujeme a nezapomeneme.

*prof. MUDr. Jiří Raboch, DrSc.
emeritní přednosta Psychiatrické kliniky 1. LF UK a VFN,
bývalý předseda Psychiatrické společnosti ČLS JEP*

ZEMŘELA MUDR. ZDEŇKA DRLÍKOVÁ, ŘEDITELKA PSYCHIATRICKÉ NEMOCNICE V JIHLAVĚ

Dne 18. 7. 2020 zemřela po krátké těžké nemoci paní doktorka Zdeňka Drlíková, ředitelka Psychiatrické nemocnice Jihlava.

Paní doktorka Drlíková byla jedním z těch vzácných lidí, kteří celý svůj život zasvětili práci pro druhé lidi, v jejím případě práci pro lidi s duševními nemocemi. Po studiu lékařství v Praze nastoupila v roce 1973 jako psychiatrická do psychiatrické léčebny v Jihlavě, kde setrvala až do své smrti. Byla jihlavský patriot, a i když ráda a často cestovala, vždycky se sem vracela. Svou léčebnu, práci v ní a své spolupracovníky brala jako svou druhou rodinu (měla samozřejmě i vlastní rodinu, manžela, syna Filipa a dceru Zdeňku).

Po sametové revoluci byla paní doktorka Drlíková vybrána v roce 1990 za ředitelku Psychiatrické nemocnice Jihlava a tuto funkci vykonávala po dobu 30 let, až do své předčasné smrti. Byla tak nejdéle sloužícím ředitelem zdravotnického zařízení v České republice. Již tento fakt přesvědčivě dokládá nejen to, že paní doktorka Drlíková byla respektovaná a vysoce kvalifikovaný odborník ve svém oboru, ale také, že měla osobní vlastnosti, díky kterým dokázala své spolupracovníky inspirovat a vést a díky kterým ji měli ti, kdo s ní přišli do kontaktu, velmi rádi. Byla lidská, laskavá a zajímala se o své pacienty i o své spolupracovníky. Za své zásluhy o rozvoj psychiatrie byla jmenována čestnou členkou Psychiatrické společnosti ČLS JEP.

Já sám jsem ji poznal až v roce 2009, kdy jsem se stal ředitelem Psychiatrické nemocnice v Kroměříži. Vedle ní, zkušené ředitelské matadorky, jsem si připadal jako zelenáč. Velmi rychle jsem však zjistil, že paní ředitelka Drlíková je velmi přátelská, srdečná žena, která je ochotna vždy pomoci a poradit. Na setkáních ředitelů psychiatrických nemocnic mluvila vždy jasně, srozumitelně a k věci, věděla, co chce, a dokázala to obhájit. Byla mi blízká její opravdovost a přímost. Měla v sobě energii, která strhávala a nabíjela. Velmi mi polichotilo, když mi i ona projevila své přátelství, a moc jsem si toho vážil. O to hůře nyní snáším její náhlý a nečekaný odchod. Paní doktorka Drlíková mi svým vzhledem i jednáním připomínala Ivci, která vždy dokázala bojovat za své přesvědčení, za své pacienty a své spolupracovníky. Bude mi velmi chybět.

*MUDr. Petr Možný, ředitel
Psychiatrická nemocnice v Kroměříži
vědecký sekretář Psychiatrické společnosti ČLS JEP*